

Nu kennen wij den jongen dokter en diens vrouw genoeg, om te begrijpen, dat de beste verstandhouding tusschen hen heerschte en dat zij het betreunden niet vroeger het huwelijksbootje te zijn ingestapt.

Zoo staan de zaken als wij in dezen avond, een avond van smart en wanhoop voor den ouden Jozef, bij den jongen dokter binnentreden.

De kamer, die de jonge doktersvrouw tot huishoudkamer heeft ingericht, is smaakvol gemeubeld. Goed verwarmd en verlicht is zij een waar lustoord voor minnenden, ten minste, zoo oordeelen dokter en mevrouw er over en wij willen hen daarin niet tegenspreken.

Op het oogenblik, dat wij met hen kennis maken, zit dokter in een geneeskundig werk te turen en bekijkt mevrouw met aandacht de Gracieuse, die zoo pas is binnengebracht.

„'t Blijft immers zoo, Jules, dat wij a. s. Maandag voor twee weken bij je ouders gaan logeeren?” vroeg mevrouw onverwachts en liet met een bevallige houding de Gracieuse in haar schoot rusten.

„Ja, Emilie, ten minste als . . .”

„Hoor eens, Jules, asjeblijft geen „maren” of „indien's” erbij, hoor. Wij gaan, nietwaar?”

„'t Doet me waarlijk genoeg, Emilie, dat je hart zoo naar mijn ouderlijk huis trekt,” was het ontwijkend antwoord, „maar 't blijft voor een praktiseerend dokter altijd moeilijk er eenige dagen tusschenuit te trekken. Er kunnen . . .”

„Zeker, Jules, zeker, maar diezelfde inleiding heeft al gediend tot uitstel van onze reis naar Brussel, moet zij ook nu weer dienst doen voor hetzelfde doel?”

„Nee, Emilie, maar ik ben iemand — en dat weet je maar al te goed — die graag doet wat hij belooft. Zeg ik nu, wij gaan, dan moet ik gaan, en omdat een dokter niet voor zichzelf, maar voor anderen leeft, moet hij altijd een geschikten tijd afwachten.”

„Je hebt gelijk, Jules, dat geef ik dadelijk toe, maar die zwartgallige beschouwing is alleen van kracht, als gevaarlijke, *zeer* gevaarlijke zieken op je hulp wachten.”

't Blijft immers zoo, Jules?